

El sentit d'un final

Més endavant, el 1981, quan vaig tornar de la meua estada a Grenoble i vaig pujar regularment a Camprodon, els amants del senderisme vam obrir una secció a l'Ski Club de Camprodon. Vam començar a organitzar sortides a l'estiu per donar a conèixer les rutes que fèiem durant l'any. Aquell col·lectiu era la glòria: tots joves amb ganes d'esquiar, de caminar i d'anar amb bici de muntanya. Uns quants, en Siscu també, pertanyíem al grup dels tossuts. Cada dissabte ens trobàvem al club per fer-la petar i resoldre aspectes organitzatius. Havíem fet excursions memorables, com la de Carançà, on vam acabar 50 persones retornant per coll de l'Infern i pel coll del Freser. De tantes vegades que vam anar a Canigó, em ve al cap quan en Siscu va portar el seu fill Bernat amb 5 anys, que vaig baixar a collibè fins Cortalets. Aquell mateix grup va formar part del Grup de Rescat de Muntanya de la Vall de Camprodon, adscrit a la Creu Roja, que feia molts anys que existia. Els rescats de muntanya mai s'obliden, sigui per la duresa o per les circumstàncies. Dels rescats que vaig fer amb en Siscu, en recordo un d'un primer de gener a la nit quan vam anar a buscar un grup que havia anat a la cabana de Tirapits amb neu. No feia vent, la neu era dura i hi havia lluna plena, així que no calia el frontal per a caminar. Vam trobar el grup dalt el coll de la Marrana i afortunadament tot va acabar bé. Un altre rescat va ser sota el coll del Freser, on un grup de 15 persones havia quedat bloquejat perquè un membre havia caigut i tenia politraumatisme. A les 3 de la tarda d'un dia d'hivern ens van donar l'avís i un parell de nosaltres vam anar al lloc amb esquís de muntanya. Tres persones més de rescat van venir amb una llitera trineu. Feia -10 °C i era difícil evolucionar i prendre decisions. Vam caminar de nit fins el coll de la Marrana, on un retrac de Vallter havia pujat força amunt per fer-nos llum. Sort que vam arribar amb tot el grup, perquè a baix, l'accidentat s'havia mort i tots els altres components patien lleugera hipotèrmia. L'últim que vaig fer amb en Siscu va ser el del capellà mort al torrent del Freser, el 13 de juliol de 1997 (dia que van assassinar a Miguel Ángel Blanco). Recordo que l'helicòpter ens pujava a Coma de Vaca passant enmig del congost del torrent. Es va acostar a una paret d'un salt d'aigua i en Siscu em va mirar la cara d'acollonit que feia jo, donant-me ànims. A partir de llavors els rescats els van efectuar els bombers, grup que comandava en Siscu. Ell va continuar fent rescats fins el dia de la seva jubilació (fa dos diumenges va fer 8 anys). Recordo les seves paraules aquell dia: «ahir eres bo per a fer coses i avui ja no ho ets». Aquell buit el va suplir fent treballs de recuperació de la història local i sortint a muntanya de forma lúdica amb nosaltres cada diumenge. El dia que en Toni va morir, el 17 de gener de 2013, em va pronosticar: «Ara ja no sortiràs cada diumenge a caminar». No imaginava que seria ell mateix qui el supliria, de tal forma que ho va convertir en una passió. En Siscu ha tingut devoció per la muntanya i pels rescats. El que l'ha fet conèixer més va ser el del Balandrau, especialment difícil perquè aquells dies estava morint el seu pare, per la grandària de la tragèdia amb 9 morts, i perquè va durar tres mesos fins que no van trobar l'última víctima. Va ser el coordinador de tot aquell gran rescat. La seva facilitat amb el francès, que havia après de petit a casa d'uns parents a Perpinyà, li va facilitar el contacte amb els grups de Chamonix i amb els bombers de Catalunya Nord, sobretot amb els de Prats de Molló, on tenia molts amics. Un dia, que anàvem amb un grup de 50 persones d'excursió a l'agost a Toès, quan érem al congost, un amic es va regirar el turmell i no podia continuar. En aquell punt, enmig del congost amb passeres penjants, no hi havia una altra solució que no fos el rescat en helicòpter. Amb en Joan vam anar ràpidament camí avall per sortir del congost i tenir cobertura al mòbil. Quan vam contactar al servei de rescat i van entendre la complexitat de l'acció de l'helicòpter, vaig dir, «hi ha en Siscu Carola amb nosaltres». «Ah!, si hi ha en Siscu cap problema, ell dirigirà l'operació», va dir. Era el nostre àngel de la guarda. Quan al 2018 vaig haver de deixar de sortir amb el grup dels diumenges, ell va continuar sent un dels incondicionals. Fins que la malaltia el va apartar. Tinc gravada la imatge amb la cara desencaixada del dia que va començar a sentir que alguna cosa no anava bé, el dia que baixaven la flama del Canigó des de coll de Pal fins a Camprodon. En Siscu era una persona molt oberta, amb un humor sorneguer, sarcàstic, a voltes irreverent. Però tots els que el coneixíem sabíem que era la seva forma de ser, i que allò ho compensava llargament amb la seva solidaritat vers els altres: va dedicar 47 anys a ajudar gent a muntanya i era un bon amic dels seus amics. A l'any 2003 es va formar el Grup de Muntanya Vall de Camprodon. Després de la malaurada mort de Xavi Collboni el 2021, que

n'era el president, en Siscu va acceptar substituir-lo. Ell ha estat qui ha fet les relacions amb la Federació, amb l'Ajuntament i qui ha estat resolent la comunicació amb totes les entitats del poble. La seva tenacitat i facilitat en les relacions públiques ha fet fàcil la tasca de renovació del club, trobant noves activitats. Costarà reemplaçar-lo. Fa quinze dies, data del seu aniversari, quan vaig poder acomiadar-lo, li vaig estrènyer la mà i el vaig notar orgullós de tot el què havia sembrat. Ha deixat una bonica família que el trobaran molt a faltar, com nosaltres, que el recordarem sempre com va dir que li agradaria ser recordat en un programa de TV del Ripollès, simplement com en «Siscu», sense deliris de grandesa.Descansa en pau, amic.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/opinio/2024/01/21/sentit-final-rescats-camprodon-muntanya-aventura-97148379.html>